

Enligt förstainstansrättens och domstolens fasta rättspraxis har parterna och stödmottagaren inte rätt att få tillgång till handlingarna i ett granskningsförfarande rörande stöd. Förstainstansrätten har därför gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 87–89 i den överklagade domen ange att det inte föreligger några särskilda omständigheter av sådant slag att det är uppenbart att kommissionen gjorde rätt när den inte lämnade tillgång till handlingarna. Av fast rättspraxis framgår tvärtom tydligt att handlingarna i fråga alltigenom är undantagna från rätten till tillgång och det därför saknas anledning att göra en individuell prövning från handling till handling.

Dessutom är granskningsförfarandet rörande stöd ett förfarande som riktas mot den medlemsstat som har beviljat stöd, eftersom stödmottagaren inte har rätt till statligt stöd. Följaktligen måste i fråga om tillgång till handlingar samma sak gälla som i fördragsbrottsförfaranden enligt artikel 226 EG, nämligen att ingen rätt till tillgång till handlingarna föreligger.

Den överklagade domen leder dessutom till det absurda resultatet att allmänheten genom att åberopa en rättsakt som syftar till öppenhet, nämligen förordning nr 1049/2001<sup>(2)</sup>, får större möjlighet att få tillgång till handlingarna än den direkt berörde stödmottagaren har, trots att denne har rätt att väcka talan mot det beslut som fattas efter förfarandet, just för att denne berörs direkt och personligen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Domen leder till en än mer oförklarlig konsekvens, nämligen att en ansökan om tillgång från stödmottagaren skall avslås i enlighet med fast rättspraxis, medan en ansökan från stödmottagaren eller en icke berörd tredje person med stöd av öppenhetsförordningen skall prövas.

Kommissionen gör i sin tredje grund gällande att samma begrepp, ordet "handling" i singularis i artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001 och artikel 6 i samma förordning har givits olika betydelse. I artikel 4.2 betyder detta ord att prövningen skall ske handling för handling, medan förstainstansrätten tolkar artikel 6 så, att begreppet även kan avse samtliga handlingar i ett förvaltningsärende.

Kommissionen gör i den fjärde grunden gällande att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 255 EG genom att inte grunda sitt avgörande på den aktuella rättsaktens ordalydelse utan på ett på egen hand formulerat postulat utan stöd i rättsaktens ordalydelse.

Kommissionen gör slutligen gällande att förstainstansrätten felaktigt har fastställt att de två granskningsförfarandena rörande stöd till Technische Glaswerke Ilmenau GmbH vid tidpunkten för beslutet rörande tillgång till handlingarna redan hade avslutats, så att kommissionen inte kunde hänvisa till handläggningssekretess, vilket delvis är felaktigt, eftersom talan hade väckts

mot förfarandet vid förstainstansrätten. Förstainstansrätten tycks också felaktigt tro att förordning nr 1049/2001 har gjort tidigare rättspraxis och entydiga processrättsliga bestämmelser rörande granskningsförfaranden rörande statligt stöd obsoleta.

<sup>(1)</sup> EUT C 331, s. 29.

<sup>(2)</sup> EUT L 145, s. 43.

## Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 20 mars 2007 – Arcor AG & Co. KG mot Bundesrepublik Deutschland

(Mål C-152/07)

(2007/C 140/12)

Rättegångsspråk: tyska

### Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgericht

### Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Arcor AG & Co. KG

Motpart: Bundesrepublik Deutschland

### Tolkningsfrågor

Skall kommissionens direktiv 90/388/EEG av den 28 juni 1990 om konkurrens på marknaderna för teletjänster (konkurrensdirektivet<sup>(1)</sup>) och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät (samtrafiksdirektivet<sup>(2)</sup>) tolkas så, att nationella regleringsmyndigheter inte får förplikta en operatör av ett telenät (Verbindungsnetz) som kopplats samman med ett allmänt tillgängligt accessnät att under år 2003 utge en avgift till den marknadsdominerande operatören av accessnätet som kompensation för det underskott som tillhandahållandet av accessnätet har gett upphov till?

För det fall den första frågan besvaras jakande:

Skall den nationella domstolen i ett förfarande rörande tillståndet att utta ett sådant bidrag från nätoperatören beakta att en skyldighet att utge sådant bidrag enligt nationell rätt strider mot gemenskapsrätten?

<sup>(1)</sup> EGT L 192, s. 10; svensk specialutgåva, område 13, volym 19, s. 221.

<sup>(2)</sup> EGT L 199, s. 32.

För det fall den första frågan besvaras jakande:

Skall den nationella domstolen i ett förfarande rörande tillståndet att utta ett sådant bidrag från nätoperatören beakta att en skyldighet att utge sådant bidrag enligt nationell rätt strider mot gemenskapsrätten?

<sup>(1)</sup> EGT L 129, s. 10; svensk specialutgåva, område 13, volym 19, s. 221.

<sup>(2)</sup> EGT L 199, s. 32.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 20 mars 2007 – Communication Services TELE2 GmbH mot Bundesrepublik Deutschland**

(Mål C-153/07)

(2007/C 140/13)

Rättegångsspråk: tyska

#### Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgericht

#### Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Communication Services TELE2 GmbH

Motpart: Bundesrepublik Deutschland

Intervenant: Deutsche Telekom AG

#### Tolkningsfrågor

Skall kommissionens direktiv 90/388/EEG av den 28 juni 1990 om konkurrens på marknaderna för teletjänster (konkurrensdirektivet <sup>(1)</sup>) och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät (samtrafiksdirektivet <sup>(2)</sup>) tolkas så, att nationella regleringsmyndigheter inte får förplikta en operatör av ett telenät (Verbindungsnetz) som kopplats samman med ett allmänt tillgängligt accessnät att under år 2003 utge en avgift till den marknadsdominerande operatören av accessnätet som kompensation för det underskott som tillhandahållandet av accessnätet har gett upphov till?

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 20 mars 2007 – Firma 01051 Telekom GmbH mot Bundesrepublik Deutschland**

(Mål C-154/07)

(2007/C 140/14)

Rättegångsspråk: tyska

#### Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgericht

#### Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Firma 01051 Telekom GmbH

Motpart: Bundesrepublik Deutschland

Intervenant: Deutsche Telekom AG

#### Tolkningsfrågor

Skall kommissionens direktiv 90/388/EEG av den 28 juni 1990 om konkurrens på marknaderna för teletjänster (konkurrensdirektivet <sup>(1)</sup>) och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät (samtrafiksdirektivet <sup>(2)</sup>) tolkas så, att nationella regleringsmyndigheter inte får förplikta en operatör av ett telenät (Verbindungsnetz) som kopplats samman med ett allmänt tillgängligt accessnät att under år 2003 utge en avgift till den marknadsdominerande operatören av accessnätet som kompensation för det underskott som tillhandahållandet av accessnätet har gett upphov till?